

ОТЕЦЬ ІВАН ІЗ ПЕРЕВАЛЬНОГО

Один із перших теплих весняних днів ознаменувався для жителів села Мраморне Сімферопольського району воістину чудовою «високою» подією – підняттям й освяченням купола над новоствореною церквою Преображення Господнього.

Ця церква – давня мрія настоятеля храму Покрови Пресвятої Богородиці в с. Перевальному о. Івана, яка стала дійсністю завдяки копіткій праці самого священника та за допомогою прихожан. Створення святого місця «з нуля» – важка робота, але якщо в серці панує любов до Творця, то руки самі творять диво. Так сталося і цього разу, адже майже все, що зроблено в новій церкві, отець Іван змайстрував власноруч зі своїми синами – священником Степаном і дияконом Іваном.

Окрім місцевих жителів та прихожан із Сімферополя, які чекали цієї події довгі роки (бо храмів з україномовною службою в Криму одилиці), під час освячення та підняття головного купола були присутні Владика Кримської єпархії Української православної церкви Київського патріархату Климент, який і провів даний обряд, священник о. Іван із сім'єю, народний депутат АРК – український патріот Леонід Пилунський.

Віра, мудрість, талант, працьовитість, сила духу – це все про о. Івана. Проектування церкви, закладення фундаменту, зведення стін – справа його рук. А яке чудове місце для цього вибрано: в долині, на узвишші серед гір!

Навіть створенням такої непростої архітектурної форми, як купол, настоятель займався сам: особисто нарізав і гнув бляшанку (сам і робив верстат для цього), вкривав нею купол,

на якому тепер сонячні промені грають, наче діаманти. Важке було завдання, але за нього настоятель взявся з великим натхненням і, як кажуть, із Божою допомогою. Величний золотавий купол засяяв над новоствореною церквою в горах, наче сонечко у блакитному небі, як промінець надії та добра, що сіє щастя в людські душі та серця. Це нова перемога о. Івана з Перевального – перемога духу над хворобою, перемога істинного над суєтою, перемога мрії над буденністю. Але перемогу святкують один день. Робота триватиме...

Отець Іван мріє, що з цієї церкви постане монастир Київського патріархату в Криму.

Юлія ВОЗГРІНА

ПЕРЛИНИ АМАТОРСЬКОЇ ВАСИЛЬКІВЩИНИ

*Ми працюємо любимо, що в творчість перейшла,
І музику палку, що ніжно серце тисне –*

ці рядки з вірша М. Рильського цілком можна поставити епіграфом до культурологічного дійства, яке відбулося 26 травня 2013 р. в смт Калинівка, що на Васильківщині, 16-й раз поспіль.

Приурочене до Дня працівників культури та аматорів народного мистецтва і зорганізоване справжніми шанувальниками народних талантів Володимиром Григоровичем Вовченком та Лідією Петрівною Харченко, завідувачем і методистом сектору культури і туризму Васильківської районної державної адміністрації, воно зібрало 50 аматорських колективів та 50 майстрів декоративно-ужиткового мистецтва з різних сіл Васильківщини.

Культура – складова духовності. Вражали широта душі і серця, глибинна віра в Бога, покликання думки майстрів-аматорів. Вишивка хрестиком і бісером, живопис, різьба по дереву, писанкарство, декоративний розпис, плетіння з соломи... Ці та інші художні промисли здавна побутували як допоміжні види господарської діяльності, які давали можливість не тільки

підтримувати матеріальний рівень родини, але й розвивали естетичний смак, виробляли одвічний потяг до краси, такий характерний для життя і побуту українців. Упродовж віків майстри створювали речі, необхідні людям у побуті, кращі з них ми тепер називаємо творами народного мистецтва.

Вишитий український рушник, споконвічний оберег жителів простих селян, та вишиванка сьогодні розглядаються як елементи традиційної національної культури, що репрезентують Україну світовій спільноті. Уперше на виставці «Перлини аматорської Васильківщини» свої рушники представила Лідія Олександрівна Калініченко – 83-річна майстриня з с. Соколівка. «Коли мені було 23 роки, помер чоловік. Тоді й почала вишивати, перебивати свої сумні думки вишивкою. І так до цього часу. Вишиваю хрестиком рушники, картини, ікони. Вишиваю швидко. Ноги болять, а руки здорові. Одна в хаті, ночі довгі, а за вишивкою вільно швидше проходить. Свої роботи дарую дітям, внукам, родичам. Просять, щоб вишила портрет Шевченка у сільську раду, у клуб, чоловічі сорочки, рушники», – розповідає майстриня зі стажем.

Вишивки Лідії Олександрівни Калініченко (1929 р.н.) з с. Соколівка

Лежить душа до хрестика і в Ольги Іванівни Дерепи, майстрині із с. Застугна. «Вишивала тітка, мама шила гладдю. Це мені запало в душу. Якщо щось хвилює, починаю вишивати і співати. Робота заспокоює, а пісня надихає. Шию до ночі. Крім рушників, вишила ікону «Миколай Угодник», яка опинилася аж у Швейцарії (подарувала хрещениці, яка вийшла туди заміж). Донька теж вишиває, а ще робить вироби з газети».

Про весільні рушники розповіла Ольга Федосіївна Ступницька, майстриня з с. Іванковичі: «Народилася на Рівненщині, де вишивають усі змалку. Весільні рушники – особливі. Вони мають бути не з двох половинок, без мережок, не з обрізаними кінцями, а з суцільного домотканого полотна. Молоді стоять не на вишивці, а на білому. Крім рушників, вишиваю рідкісні ікони. Це заспокоює, викликає полегшення на душі. Свої вироби не продаю, а дарую близьким людям. Вкладена у виріб душа не продається».

Свої вироби, а це ікони, портрети, пейзажі, вишиті хрестиком, демонстрував і Анатолій Миколайович Черниш з смт Глеваха. «Спробував – і вийшло, – каже майстер. – Вишиваю тільки зимою і ввечері. А надихнула мене на вишивку кума, яка також вишиває і надзвичайно любить цю справу».

Понад 20 років займається писанкарством Леся Володимирівна Турукіна. Свою майстерність передає дітям – працює у Васильківському міському центрі дитячої та юнацької творчості. «У житті має бути щось таке, – говорить майстриня, – що приносило б наснагу. Зрештою, кожна людина по-своєму творець. І якщо

вже ми створені Богом, то теж маємо творити». Цікаво, що, крім курячих, гусячих, майстриня розписує ще й страусині яйця.

Декоративний розпис представила Антоніна Ігорівна Присяженко, вчителька образотворчого мистецтва і трудового навчання с. Лосятин. Картини на склі та дереві – Людмила Владиславівна Мезенцева з с. Іванковичі. «Що стосується української тематики, то мене під час роботи переповнюють почуття гордості від нашої України, її чарівної природи. Це така краса!» – поділилася своїми думками майстриня.

Широко представленими були вишивки бісером та плетіння виробів з бісеру. Це ікони, квіткові композиції, прикраси, зроблені з великою любов'ю та Божим благословенням.

Віктор Миколайович Коваль з с. Мала Солтанівка 25 років поспіль виготовляє вироби з соломки. «Працюю в основному взимку. Дуже багато дарую, не продаю. Почав – і хочу зробити своїми руками», – каже майстер.

Відродно те, що більшість майстрів передають свої навички від матері до доньки, від батька до сина, від покоління до покоління. Тому у їхніх виробах збережені давні традиції, віками

Вироби з бісеру Юлії Гирі з с. Шевченківка

нагромаджений художній досвід. Народні мистецькі вироби є тим невичерпним джерелом, яке завжди живитиме серця і душі людей.

«Перлини аматорської Васильківщини» стали справжнім святом душі для тих, хто шанує народне мистецтво і закоханий в українську народну пісню.

Редакція журналу «Українознавство»